

۲۰ نوامبر ۲۰۱۳

حمید انوری

نظری بر «لویه جرگه مشورتی»

با نزدیک شدن به تدویر " لویه جرگه مشورتی " و تصمیم گیری بالای " توافقنامه امنیتی"، میخوام بصورت بسیار مختصر تذکراتی در مورد داشته باشم، تا چه قبول افتد و چه در نظر آید. صرف نظر از ماهیت لویه جرگه ها در گذشته های دور و نزدیک و اینکه هر زمامداری چگونه و با کدام طرفند ها تحت این نام، مقاصد سیاسی خود را بالای مردم و مملکت تحمیل کرده و میکنند هنوز، باید عرض کرد که نخست عنوان پرطمطراق " لویه جرگه مشورتی"، از نگاه این کمترین یک نام نامآئوس است. " لویه جرگه" در هر حال یک مجلس و گردهم آئی مشورتی است و منظور از فراخواندن و دائر نمودن هر جرگه، چه " لویه جرگه " باشد و چه " کوچنی جرگه"، مشوره نمودن با نماینده های باصلاحیت مردم است تا در موارد بسیار حساس و سرنوشت ساز کشور به مشوره پرداخته و تصامیم عاقلانه و عادلانه و مردم پسند در آن زمینه ها اتخاذ نمایند، پس " لویه جرگه"، خود یک مجلس مشورتی است و ضرورتی نمی افتد که در دنبال آن و یا پسوند آن " مشورتی" علاوه گردد. حال که جنابان عقل کل چنین کرده اند، از روی لطف توضیح بفرمایند که " لویه جرگه غیر مشورتی" کدام خواهد بود. آیا " لویه جرگه" " ایکه قبلاً دائر کرده بودند، " لویه جرگه غیر مشورتی" بوده و میتوان آن " لویه جرگه" را تحمیلی گفت؟

از طرف دیگر زمانیکه جنابان ادعا میکنند که در کشور قانون است و همه کار ها طبق قانون پیش می رود و کشور ما اکنون دارای پارلمان قانونی، ولسی جرگه قانونی و مشرانو جرگه قانونی بوده و نماینده های انتخابی مردم صلاحیت اخذ تصامیم ملی و میهنی را دارند، پس منظور از برگزاری یا فراخواندن " لویه جرگه"، چه تواند بود؟

از چند و چون انتخاب نمایندگان که بگذریم، وابستگان رژیم دیربست که با هزار و یک نام و اسم و رسم، تبلیغات شدیدی را براه انداخته اند که توافقنامه امنیتی به نفع و سود مردم افغانستان است و اشتراک کنندگان حتماً مواد توافق نامه مذکور را تائید میکنند و...، آیا اینهمه نمایشات مضحک، به منزله خاک به چشم مردم پاشیدن نیست؟

حکومت موجوده با مصرف ملیونها دالر، حدود دوهزار و پنجصد نفر (۲۵۰۰) دست چین خود را از داخل و خارج از کشور گردهم آورده و نام آنرا گذاشته است " لویه جرگه مشورتی". اینکه در داخل کابل یک هفته تخت، مردم از هر کسب و کار و غریبی خود می مانند و اینکه مشکلات ترافیکی و امنیتی روزگار مردم را در یک هفته تلخ میکند و اینکه باز هم یک مشت افراد مفت خور و بلی قربان گوی، یک هفته در هتل های پنج ستاره لم داده و سه وقت غذای مکلف و به اصطلاح شاهانه نوش جان میکنند، همه و همه از کیسه ملت و از پول بازسازی کشور پرداخت میشود و از همین حالا نتیجه آن واضح، روشن و آشکار است.

همه بیاد داریم " لویه جرگه " ای قبلی را که گویا " لویه جرگه مشورتی " نبوده است. در آن جرگه هم همین شیخ فانی، صبغت الله مجددی، به حیث رئیس "لویه جرگه" منتصب گردید و باز هم خوب بیاد داریم که در هنگام رای گیری نهائی، جناب شان با عصبانیت فریاد کشیدند که " وکیل صاحب ها! اگر رای میدهید خوب، اگر نمی دهید، بلایم ده پس تان."

خوب آن جرگه البته مشورتی نبوده و تحمیلی بوده است، چون در حالت اضطرار دائر شده بود و چنان بود که آقای مجددی، نظر خود را بالای همه اشتراک کنندگان در آن زمان تحمیل کرد، اما اینبار دیگر جرگه مشورتی است!!!

از اینها که بگذریم، میتوان به جرئت گفت که بعد از یک هفته پلو خوری، اشتراک کنندگان با یک مشت بوند و دینار و دالر در جیب ها و گرفتن تحفه ها و وعده یگان امتیاز پیدا و پنهان در رژیم بعدی و...، به توافق نامه امنیتی رای مثبت خواهند داد و بار گرانی از شانته های حامد خان کرزی برداشته خواهد شد و به اصطلاح

د پائو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آن لائن په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

پادونه: دلیکنی دلیکنیزی بنی پازوالی د لیکوال په غاره ده، هبله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکی په خیر و لولی

عامیانه، "الله و بلا همه در کردن ملا" خواهد افتید و چنان است که هم لعل بدست آمده و هم یار نرنجیده است و این در حالیست که مقامات مسؤول برگزاری به اصطلاح "لویه جرگه مشورتی"، بخوبی واقف اند که افراد گردآورده شده از قبل میدانند که چه باید بکنند و چه نکنند و چگونه نمایشات مضحکی را براه اندازند. اگر رای مثبت دادند خوب و اگر ندادند "بلا ده پس شان".

شاید در بین همین ۲۵۰۰ نفر، یک مشت افراد ملی و دلسوز بر منافع مردم و مملکت هم به طور نمونه گنجانیده شده باشند، اما به یقین که در اقلیت مطلق قرار دارند و نظرات شان جائی را نخواهد گرفت. از طرز ترکیب اشتراک کنندگان بخوبی میتوان دید که جناب کرزی با رندی و بازار تیزی خاصه خود، با یک تیر چندین هدف را نشانه گرفته است که فقط و فقط خودش و برادران و گروه خاص خودش از آن منفعت خواهند برد.

اندر مورد توافق نامه امنیتی با ایالات متحده بصورت اختصار باید عرض کرد اینکه اوضاع و احوال کشور جنگ زده ما را در دو دهه پسین، به گونه عیار نموده اند که رژیم کنونی و رژیم یا رژیم های بعدی بدون کمک های خارجی نفس کشیده هم نمی تواند و در تار جولا قسمی پیچانیده شده است که رهائی از آن غیر ممکن می نماید.

قوای امنیتی سه گانه کشور که مشتمل باشد بر پولیس، اردو و امنیت، بلا استثنی بصورت عام و تام از نگاه اقتصادی، تجهیزاتی و تربیتی و تعلیمی، وابسته به کشور های خارجی و بخصوص ایالات متحده است و ایالات متحده هم بدون از حضور داشت قوای عسکری و پایگاه های نظامی آن کشور در داخل خاک افغانستان و توافق با مشکل مصونیت عساکر امریکائی، شاید بیشتر از نود (۹۰) فیصد کمک های مالی و نظامی خود را قطع کند که این خود موجب سقوط رژیم گردیده و زمینه جنگ و خونریزی در کشور را مهیا ساخته و به وسعت آن بی گمان خواهد افزود و شرط حضور نظامی امریکا هم "مصونیت قضائی" عساکر امریکا در داخل خاک افغانستان است.

در داخل کشور جنگ سالاران به شدت در صدد منظم کردن و مسلح نمودن افراد جنگی خود هستند و ۹۹٪ کاندیدان ریاست جمهوری کشور را هم همین افراد و اشخاص تشکیل میدهند، از شورا های ولایتی خونه پرس که نه پرس.

همسایگان طماع و محیل ما هم به دقت نظاره گر اوضاع هستند و با شدت غیر قابل وصفی، در صدد ناکام ساختن "لویه جرگه مشورتی" و بی نتیجه ساختن توافق نامه امنیتی افغانستان با ایالات متحده امریکا بوده و نیز بی صبرانه انتظار خروج نیروهای خارجی از کشور ما را می کشند تا از آبی که گل آلود ساخته اند، ماهی مطلوب خویش را صید نمایند.

چانه زنی های رد گم کن و خاک زنی ها بر چشم مردم هم جائی را نمی گیرد و همه خوب میدانند که این لویه جرگه ها، بازی مضحکی بیش نیستند، خواه "لویه جرگه مشورتی" باشد و خواه هم "لویه جرگه غیر مشورتی". آنچه در این به اصطلاح "لویه جرگه مشورتی" فیصله خواهد گردید، همان موافقت اشتراک کنندگان و تأیید توافق نامه امنیتی" خواهد بود و نه کم و نه بیش، هر چند همسایه های غربی و شرقی ما بی گمان تعداد بیشماری از افراد اجیر خود را در این جرگه گسیل داشته اند و جار و جنجال هائی را خلق خواهند کرد.

از طرف دیگر نظر به ترکیب اعضای این جرگه به روشنی در می یابیم که طبقه جوان کشور و آینده سازان مملکت و آنانی که سخنی برای گفتن دارند و اکثریت جامعه را تشکیل میدهند، از این دایره برون گذاشته شده اند و اکثریت اعضای انتصابی و نه انتخابی آنها، افراد و اشخاصی تشکیل میدهند که هیچ حرفی برای گفتن ندارند و حتی معنی "توافق نامه امنیتی" را نیز نمی دانند.

باز هم باید ناگفته نگذاشت که اکثریت همین افراد شاید دو تا سه روز ضرورت داشته باشند تا متن توافق نامه را مطالعه کنند و کسانی هم باید سطر به سطر برای شان توضیح دهند تا خوب دانسته شوند که گپ در کجاست.

در یک کلام "توافق نامه امنیتی"، تأیید میگردد و قبلاً اسباب کار همه آماده شده اند و از قبل اطمینان حاصل شده است، اینکه تأیید نمودن این توافق نامه خوب است یا بد، به مفاد افغانستان است یا خیر، حرف و سخن دیگر است، اما حاصل این نمایشات مضحک همان خواهد بود که ارباب خواسته باشد.